

витѣ. Така той налепи толкова глина, че се образува едно надебеляване на крака.

Съ очудване следихъ азъ, какъ сериозно и внимателно работѣше бекасътъ цѣли 15 минути. Следъ това той подхвъркна до близкото дърво, застана тамъ и стоя цѣлъ часъ неподвижно, като оглаждаше съ човката си глинената превръзка на крака: навѣрно чакаше да засъхне добре. Най-после литна и изчезна въ гората.

Ясно бѣше, че кракътъ на бекаса бѣше счупенъ и той го привърза съ глина, за да зарасте костьта право! Това бѣше тѣй необикновено, тѣй чудно, че азъ никому не смѣяхъ да разкажа своето наблюдение, защото знаехъ, че никой нѣма да ми повѣрва; дори и самъ азъ се страхувахъ да повѣрвамъ.

Минаха много години. Въ единъ салонъ азъ прочетохъ веднажъ сказка за живота на животинитѣ. Следъ сказката при мене дой-

